

A movie poster for 'Karin Slaughter'. The top half shows a sky filled with many small birds flying. Below the sky is a horizon line with a vibrant sunset in shades of orange and red. A dark asphalt road with a yellow center line leads from the bottom towards the horizon. The title 'KARIN SLAUGHTER' is written in large, bold, black, distressed letters across the top. The name 'DÉMONI' is written in large, bold, white, distressed letters at the bottom.

**KARIN
SLAUGHTER**

DÉMONI

**KARIN
SLAUGHTER
DÉMONI**

2013

Copyright © 2013 by Karin Slaughter
Translation © 2013 by Hana Čapková
Cover design © 2013 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu UNSEEN,
vydaného nakladatelstvím Century, imprint of Random House,
Londýn 2013,
přeložila Hana Čapková
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Hana Knebllová
Korektura: Hana Pušová
Sazba písmem Palatino Linotype: Dušan Žárský
Obálka: Radek Urbiš
Vydání druhé, v elektronické verzi první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v listopadu 2013

ISBN 978-80-7303-921-9

Pro Angelu, Diane a Victorii – protože jsou skvělé

1

STŘEDA

Macon, Georgie

Vyšetřovatelka Lena Adamsová si svlékla tričko a trhla sebou. Z kapsy vytáhla policejní odznak, baterku a zásobník do pistole. Všechno to hodila na prádelník. Hodiny na displeji jejího mobilu ukazovaly skoro půlnoc. Lena před osmnácti hodinami vylezla z postele a jediné, po čem toužila, bylo padnout do ní zpátky. Ne že by se v nedávné době nějak naběhala. Poslední čtyři dny se skoro nezvedla od stolu v zasedací místnosti, kde odpovídala na stále stejné otázky. Musela se vypořádat s obvyklými hloupými kecy, kterým člověk čelil, když své činy obhajoval před lidmi z oddělení pro vnitřní záležitosti.

„Kdo vedl ten zátah?“

„Odkud jste měla informace?“

„Co jste tam chtěla nalézt?“

Interní vyšetřovatelka maconské policie byla zarputilá, mdlá kancelářská krysa. Každý den se objevila ve stejné černé sukni a bílé halence, v nichž vypadala jako servírka. Hodně příkyvovala a ještě víc se mračila, když si dělala poznámky. Pokud Lena neodpověděla dostatečně rychle, zkontrolovala přehrávač, aby se ujistila, že zaznamenává všechny odmlky.

Lena si byla jistá, že žena jí tyto otázky klade, protože ji chce vyprovokovat. První den se cítila tak otupělá, že prostě odpovídala po pravdě a doufala, že výslech brzy skončí. Druhý a třetí den se už nechovala tak vstřícně a s každou další minutou byla rozčilenější. Dneska konečně vybuchla. Zdálo se, že právě na to vyšetřovatelka čekala.

„Co myslíš, že jsem tam chtěla najít, ty zatracená čůzo?“

Kéž by Lena nic nenašla! Kdyby tak dokázala vzít žiletku a vyříznout si ty obrazy z hlavy! Pronásledovaly ji. Při každém mrknutí se jí objevily před očima jako starý film. Naplňovaly ji neustálým, neutuchajícím zármutkem.

Lena si začala mnout oči, ale vzápětí toho nechala. Zátah vedla před šesti dny, ale na jejím těle bylo stále vidět, co se tehdy přihodilo. Podlitina, jež se jí rozlézala přes nos a pod levé oko, zežloutla. Tři stehy, jimiž jí zašili řeznou ránu na hlavě, ji svědily jako vyrážka.

Pak tu byly věci, jež nikdo neviděl – Lenina pohmožděná kostrč, bolavá záda a kolena. Bouře, kterou v jejím žaludku po každé vyvolala vzpomínka na to, co objevila v opuštěném domě v lesích.

Čtyři mrtvoly. Jeden policista stále ležel v nemocnici a další už nikdy nevezme do ruky odznak. Nemluvě o tom, že si ten příšerný zážitek nejspíš odnese do hrobu.

Leně vhrkly slzy do očí. Kousla se do rtu a snažila se potlačit nutkání nechat se přemoci žalem. Po hodně náročném týdnu byla vyčerpaná. Vlastně ne po jednom, ale rovnou po třech. Teď však všechno skončilo a Leně už nehrozilo žádné nebezpečí. Z práce ji nevyhodí. Vyšetřovatelka z krysí čety, jak se říkalo oddělení pro vnitřní záležitosti, zalezla zpátky do díry. Lena byla konečně doma, kde na ni nikdo nemohl zírat, vyptávat se jí, zkoumat ji, ani do ní rýpat. Nešlo jenom o oddělení vnitřních záležitostí. Všichni chtěli vědět, jak zátah dopadl a co Lena objevila v tom tmavém, vlhkém sklepě.

Lena si ze všeho nejvíc přála, aby na to zapomněla.

Zapípal jí mobil. Vydechovala, dokud neměla úplně prázdné plíce. Telefon zapípal znovu. Zvedla ho a uviděla novou textovou zprávu.

VICKERY: Jsi v pohodě?

Zírala na písmena na displeji. Psal jí její partner Paul Vickery. Chtěla vyfukat odpověď, ale palec se jí zastavil nad tlačítky. Vzduchem otřáslo vzdálené burácení motorky.

Místo aby napsala text, stiskla tlačítko, jímž se telefon vypínal. Položila přístroj na prádelník vedle odznaku.

V uších jí zavibroval rachot Harley Davidsona. Jared přidal plyn, aby vyšplhal po strmé příjezdové cestě. Lena čekala a naslouchala známým zvukům. Motor utichl a zaskřípěl stojánek motorky. Potom se ozvaly těžké kroky nohou obutých do pevných bot a do domu vešel Lenin manžel. Hodil helmu a klíče na kuchyňský stůl, i když ho snad tisíckrát žádala, aby to nedělal. Na chvíli se zastavil, asi aby si přečetl poštu, a pak pokračoval do ložnice.

Lena stála zády ke dveřím a počítala Jaredovy kroky, jež zněly dlouhou chodbou. Šel nejspíše a váhavě. Nejspíše doufal, že Lena už spí.

Jared se zastavil ve dveřích. Očividně čekal, až se Lena otočí. Když se nehýbala, zeptal se: „Zrovna jsi přišla domů?“

„Zůstala jsem v práci déle, abych něco dodělala.“ Nebyla to úplná lež. Také doufala, že až přijde domů, Jared už bude spát. „Zrovna jsem se chtěla jít osprchovat.“

„Aha.“

Leně se do koupelny nechtělo. Otočila se čelem k manželovi.

Jared zalétl pohledem k její podprsence a pak zase rychle zvedl oči. Měl na sobě uniformu a vlasy zježené od helmy. Pracoval v Maconu jako motorizovaný policista, o hodnost níž než Lena. Byl o dvanáct let mladší než ona. Nic z toho jí nevadilo, ale v poslední době ji na jejich životě všechno rozčilovalo.

Opřel se o zárubeň dveří a zeptal se: „Jak to šlo?“

„Očistili mě, takže se můžu vrátit do práce.“

„To je dobře.“

Přehrála si jeho slova v hlavě a pokoušela se rozšifrovat jeho tón. „Proč by nebylo?“

Jared neodpověděl. Následovalo dlouhé, nepříjemné ticho. „Dáš si něco k pití?“ zeptal se.

Lena nedokázala skrýt překvapení.

„Je to v pohodě, ne?“ Trochu uklonil hlavu a přinutil se usmát sevřenými rty. Byl o něco vyšší než Lena, ale vzhledem ke svalnaté postavě a atletické grácii se zdál větší.

Obvykle.

Jared si odkašlal, aby dal najevo, že čeká.

Lena přikývla. „Fajn.“

Odešel z místnosti, ale jeho potřeba tam s Lenou zůstala a dusila ji. *Potřeboval*, aby se sesypala a opřela se o něho. *Potřeboval*, aby mu dala najevo, že to, co se stalo, ji zasáhlo a nějakým hmatatelným způsobem změnilo.

Nechápal, že nepoddajnost je to jediné, co ji drží, aby se úplně nesesypana.

Lena vyndala z prádelníku pyžamo. Slyšela, jak se Jared pohybuje v kuchyni. Otevřel mrazák a šmátral v něm po hrsti ledu. Lena zavřela oči a zakymácela se. Počkala, až kostky zacinkají o sklenici. V ústech se jí začaly sbíhat sliny.

Zařala zuby a přinutila se otevřít oči. Příliš toužila po skleňičce. Až se Jared vrátí, postaví ji někam stranou a počká, aby si dokázala, že se bez ní obejde.

Dokáže mu, že ji nepotřebuje.

Rozbolavělými rukama si rozepnula džínsy. Toho dne, kdy vedla zátah, tak křečovitě svírala pistoli, až měla pocit, že jí už napořád zůstanou zkroucené ruce. Nevěděla, proč ji stále všechno bolí. Měla by se cítit lépe, ale její tělo lnulo k bolesti. K jedu, který ji šířil zevnitř.

„Tak.“ Jared se vrátil. Tentokrát vešel do místnosti. Cestou k Leně nalil velkého panáka vodky. V láhvi to zabublalo a tekutina vyšplouchla do sklenky. „Zítra se vracíš do služby?“

„Hned ráno.“

Podal jí sklenici. „Nevezmeš si volno?“

Lena sáhla po pití a jedním douškem ho polovinu vypila.

„Asi je to stejné, jako když...“ Jaredovi odumřel hlas. Nemusel říkat nic dalšího. Místo toho se podíval z okna. V tmavých tabulkách viděl svůj odraz. „Vsaďím se, že za tohle dostaneš hodnost seržanta.“

Zavrtěla hlavou. „Možná,“ řekla.

Upřeně na ni hleděl a čekal. Potřeboval, aby se sesypala.

„Co se povídá na stanici?“ zeptala se Lena.

Jared přistoupil k vestavěné skříni. „Že máš koule z oceli.“ Zadal číselný kód na seifu se zbraněmi. Lena se mu zezadu dívala na krk. V místě, kde mu kůži nezakrývala helma, měl kůži od slunce spálenou do ruda. Určitě věděl, že ho pozoruje, ale jenom si z opasku sundal pouzdro se zbraní a uložil ho vedle její pistole tak, aby se zbraně nedotýkaly.

„Vadí ti to?“ zeptala se.

Zavřel sejf a otočil číselníkem. „Proč by mi to mělo vadit?“

Lena neodpověděla, ale na mysli jí vytanula slova: *Protože podle nich jsem drsnější než ty. Protože tvoje žena zneškodňovala zločince, zatímco ty sis v klidu jezdil na motorce a dával jsi pokuty maminám.*

„Jsem na tebe hrdý,“ prohlásil Jared. Nasadil rozumný tón, kvůli kterému by mu Lena pokaždé nejradši nafackovala. „Za to, cos udělala, bys měla dostat medaili.“

Neměl nejmenší tušení, co udělala. Znal jenom ty nejlepší detaily, které Lena směla veřejně říct.

„Vadí ti to?“ zopakovala svou otázku.

Jared mlčel příliš dlouho. „Vadí mi, že tě mohli zabít.“

Stále jí neodpověděl na otázku. Lena si pozorně prohlížela jeho obličej. Měl svěží pleť bez jediné vrásky. Seznámila se s ním, když mu bylo jednadvacet. Po pěti a půl letech kdoví-proč vypadal mladší, jako by mu vůbec nepřibývaly roky. Anebo Lena možná stárla rychleji. Od společných začátků se toho hodně změnilo. Dřív dokázala vždycky uhodnout, na co Jared myslí. Postupem času si kolem sebe vystavěl zeď, samozřejmě s její vydatnou pomocí.

Začal si rozepínat košili. „Asi půjdu dát dohromady ty skříňky v kuchyni.“

Lena se překvapeně zasmála. „Opravdu?“ Kuchyň zůstávala tři měsíce rozdělaná, protože Jared si každý víkend našel důvod, proč na ni nesáhnout.

Nechal košili spadnout na zem. „Tak aspoň v Ikee budou vědět, že jsem pořád pán domu.“

Když to z něho konečně vypadlo, Lena nevěděla, jak má zareagovat. „Víš, že to tak není.“ I jí samotné ta výmluva zněla chabě. „Prostě to tak není.“

„Vážně?“

Lena neodpověděla.

„Fajn.“ Jaredovi začal zvonit mobil. Vyndal ho z kapsy, podíval se na číslo volajícího a hovor nepřijal.

„Volá ti tvoje holka?“ Leně vadilo, že mluví přiškrčeně. Její poznámka postrádala vtip. Oba to věděli.

Jared zalovil v koši se špinavým prádlem a vytáhl z něj džínasy a triko.

„Je skoro půlnoc.“ Lena se podívala na budík vedle postele. „Vlastně je po půlnoci.“

„Nechce se mi spát.“ Jared se rychle oblékl a zastrčil si mobil do zadní kapsy kalhot. „Budu potichu.“

„Ty potřebuješ na stloukání skříněk mobil?“

„Je skoro vybitý.“

„Jarede...“

„Nebude mi to trvat dlouho.“ Zase se na ni neupřímně usmál. „To je to nejmenší, co můžu udělat, ne?“

Lena jeho úsměv opětovala a jakoby v přípitku zvedla sklenici.

Jared neodešel. „Měla by ses osprchovat, než padneš do postele.“

Přikývla, ale nedokázala od něho odtrhnout oči. Dívala se, jak mu triko těsně obepíná hrud' a jsou mu pod ním vidět břišní svaly. Vodka ji příjemně naladila a Lena se konečně začala uvolňovat. Něco na Jaredově držení těla rázem vyvolalo staré vzpomínky. Lena se v duchu zatoulala na místo, na něž obvykle záměrně nemyslela – do maloměsta, kde žila předtím, než se s Jaredem odstěhovala do Maconu, kde se z ní teprve stala policistka.

Když žila v Grantově okrese, Jaredův otec ji naučil všemu, co ve své profesi potřebovala umět. Vlastně skoro všemu. Lena měla pocit, že finty, jež se naučila po jeho smrti, by náčelníka Jeffreye Tollivera pořádně rozzuřily. I když často zašel za

únosnou mez, Leně dal vždycky řádně za vyučenou, když se k ní jenom přiblížila.

„Lee?“ ozval se Jared. Měl Jeffreyovy oči a stejně jako on ukláněl hlavu na stranu, když čekal, až mu odpoví.

Lena dopila, i když se jí točila hlava. „Miluju tě.“

Teď se překvapeně zasmál Jared.

„Neřekneš mi, že mě taky miluješ?“ zeptala se Lena.

„Mám?“

Lena neodpověděla.

Jared si rezignovaně povzdechl a přistoupil k ní. Měla na sobě jenom podprsenku a kalhotky, ale on ji políbil na čelo, jako by byla jeho sestra. „Neusni v té sprše.“

Lena se dívala, jak odchází. V poslední době hodně často nosil stejné špinavé triko. Na zádech a ramenou měl žluté skvrny od barvy, kterou se umazal, když před třemi týdny začal předělavat volný pokoj.

Lena mu říkala, ať s malováním počká několik týdnů. Nejdřív potřeboval dodělat minimálně dalších deset věcí v domě, a především to nosilo smůlu.

Jared ji nikdy neposlechl.

Ona jeho samozřejmě také ne.

Láhev vodky si vzala s sebou do koupelny. Prázdnou skleničku postavila na nádržku záchodu, zaklonila hlavu a pila rovnou z láhve. Nejspíš to nebylo rozumné, protože hned po příchodu domů si vzala prášky na bolest. Lena si však v tu chvíli moc chytrá nepřipadala. Toužila na všechno zapomenout. Chtěla, aby jí prášky a alkohol všechno vymazaly z mysli – všechno, co se dělo před zátahem, v jeho průběhu a po něm. Potřebovala se toho všeho zbavit, aby si mohla lehnout a dívat se do tmy místo na blikající němý film, který ji posledních šest dnů pronásledoval.

Postavila láhev na nádržku záchodu a neohrabanými prsty si připevnila vlasy sponkou na temeni. Zadívala se na sebe do zrcadla. Pod očima uviděla tmavé kruhy, které neměly nic společného s modřinou. Přitiskla prsty na stříbřitou skleněnou plochu. Na obličejí jí začínalo být vidět, co všechno ztratila.

Počet těl, která za sebou zanechala.

Podívala se na podlahu. Aniž by si to uvědomila, přitiskla si dlaň na ploché břicho. Ještě nedávno, před devíti dny, se jí začínalo zakulacovat a byly jí těsné kalhoty. Bolela ji prsa a Jared se jí neustále dotýkal. Lena se občas probudila a zjistila, že jí na břicho leží jeho ruka, jako by se domáhal toho, co stvořil. Života, který s ní počal.

Ten život však nezůstal tam, kde měl. Jaredova ruka nedokázala zabránit trýznivé bolesti, která Lenu jednou v noci vytrhla z hlubokého spánku. Jeho slova ji nedokázala ukonejšit, když jí z těla proudila krev. V koupelně, pak v nemocnici a cestou domů. Po rudém přílivu zůstala jenom smrt.

Pokaždé, když prošla kolem toho zatraceného pokoje s jasně žlutými stěnami, se celá roztrásla nenávistí k manželovi.

Zadívala se na strop. Chvilí zadržovala dech a pak tiše vydechla, jako by vypustila nějaké temné tajemství. Dneska na ni všechno dolehlo. Ztráta, zármutek. Vodka a prášky nepomáhaly. Nedokázaly jí přinést dostatečnou úlevu.

Hledala uzávěr láhve, ale nemohla ho najít. Otevřela dveře. Ložnice byla prázdná. Jaredovo oblečení leželo na zemi, přesně tam, kam ho nechal dopadnout, když si ho svlékl. Lena zvedla jeho košili. Ucítila výfukové plyny, pot a mastnotu, jež se v látce za celý den strávený na motorce nahromadily. V zadní kapse kalhot zůstala peněženka. Vyndala ji a položila ji na noční stolek. Přední kapsy byly plné. Našla v nich hrst drobných a malou krabičku s pomádou na rty. Pár dvacetidolarovek, řidičský průkaz a tři kreditní karty – všechno přepásané zelenou gumičkou. Malý váček z černého sametu, v němž Jared schovával snubní prsten.

Lena strčila do váčku prst a vytáhla z něj zlatý kroužek. Jared ho přestal nosit do práce poté, co se jeden jeho kolega vybouřil na motorce. Muži se na kloubu prstu zachytil snubní prsten a úplně mu serval kůži. Lena potom Jareda přiměla ke slibu, že nebude prsten nosit na motorku. Černý váček znamenal kompromis. Říkala mu, ať ten kousek zlata nechá doma, ale manžel byl romantik a nelíbila se mu představa, že by ho neměl mít na ruce. V tom předčil všechny ženy, s nimiž se kdy Lena setkala.

Teď si říkala, že ho s sebou nejspíš nosí ze zvyku.

Vrátila šperk do váčku a otevřela Jaredovu peněženku. Dala mu ji v prvním roce jejich vztahu a on ji stále nosil, i když nikdy předtím peněženku nepoužíval. V podstatě mu sloužila jenom jako přenosné fotoalbum. Lena prošla mnoho momentek, které Jared vyfotil během posledních pěti let. Na jedné seděla před domem v den, kdy se do něj nastěhovali. Na další jela na jeho motorce. Následovala společná foto z Disney Worldu, z baseballového zápasu Braves, z play-off Atletického svazu jihovýchodních univerzit a z národního šampionátu v Arizoně.

Zastavila se u fotografie ze svatby, která se konala v budouvě atlantského soudu. Lena stála mezi svým strýcem Hankem a Jaredem. Vedle Jareda byla jeho matka, otcím, sestra, babička s dědečkem, dva bratrance a učitelka ze základní školy, která se stýkala s jeho rodinou.

Všichni se oblékli slavnostně, kromě Leny, která měla tmavě modrý kalhotový kostým, jež obvykle nosila do práce. Rozpuštěné vlasy jí v hnědých kudrnách splývaly na ramena. Nalíčit se nechala v parfumerii v obchodním domě Macy's od transsexuála, který neustále mlel o barvě její pleti. Alespoň někdo Lenu toho dne ocenil. Kyselý výraz Jaredovy matky vysvětloval, proč ženich nechtěl oficiálnější obřad. Právě teď se kdesi v Alabamě Darnell Longová jistě modlí, aby její syn přišel k rozumu a rozvedl se s tou mrchou, kterou si vzal.

Lena někdy uvažovala, zda s Jaredem zůstává čistě proto, aby tu ženskou naštvála.

Při pohledu na další snímek se jí roztřásla kolena.

Posadila se na postel.

Tuhle fotku už mnohokrát viděla, ale ne v Jaredově peněženke. Pocházela z krabice od bot, již Lena schovávala ve skříni. Bylo na ní Lenino dvojče, sestra Sibyl. Lenu bodl osten žárlivosti, ale pak se musela zasmát. Jared se očividně domníval, že na snímku je ona. Sibyl vůbec neznal. Když vstoupil do Lenina života, její sestra byla deset let po smrti.

Smích se změnil ve vzlyk a Lena si přikryla ústa dlaní. Když zjistila, že je těhotná, ze všech nejdřív si vzpomněla na Sibyl. V krátkém okamžiku štěstí vzala telefon, aby sestře zavolala.

Vtom jí pocit ztráty sevřel hrudník a nemohla dýchat.

Opatrně si otřela oči a podívala se na fotografii. Chápala, proč si ji Jared vybral. Sibyl seděla v parku na dece. Měla otevřená ústa a hlavu zakloněnou. Smála se na celé kolo. Lena se takhle šťastně chovala jen výjimečně. Na Sibyl byly dobře patrné geny jejich mexické babičky. Kůži měla opálenou do bronzova a kudrnaté hnědé vlasy si rozpustila, stejně jako Lena dneska. Scházely jí Leniny světlé pramínky a vůbec neměla šedé vlasy jako ona.

Jak by Sibyl vypadala dnes? Tuhle otázku si Lena za ty roky položila nespočetněkrát. O tomhle nejspíš uvažovali všichni lidé, jimž zemřelo dvojče. Sibyl scházely Leniny tvrdé, ostré rysy. Vždycky měla mírný a vnímavý výraz, jenž lidi přitahoval, místo aby je odpuzoval. Jenom hlupák by si je mohl splést.

„Lee?“

Zvedla hlavu a podívala se na Jareda, jako by bylo naprosto normální ve spodním prádle ronit slzy nad jeho peněženkou. Znovu stál ve dveřích, jenom kousek od prahu.

„Kdo ti volal na mobil?“ zeptala se ho.

„Nějaké skryté číslo.“ Jared si zahákl palce do opasku s nářadím a opřel se o zárubeň dveří. „Není ti nic?“

„Já... no...“ Hlas se jí zadrhl. „Jsem unavená.“

Naposledy se podívala na Sibyl a zavřela peněženku.

Po tvářích jí stékaly proudy slz. Zařala zuby a pokoušela se udržet emoce na uzdě. I když se snažila sebevíc, pořád se draly na povrch. Svíralo se jí hrdlo a měla pocit, jako by jí hrudník svírala železná obruč.

„Lee?“ Jared dál zůstával ve dveřích.

Lena zavrtěla hlavou. Měl by odejít. Nedokázala se na něho podívat, nemohla dovolit, aby ji takhle viděl. Věděla, že čeká právě na to, až se složí. Očekává to.

Chce to.

Potom se v jejím nitru cosi zlomilo a z hrdla jí vyšel další vzlyk, hluboký a smutný. Lena se už nedokázala bránit, nemohla ho od sebe pořád odstrkovat. Nepřiměla Jareda, aby k ní přišel. Rychle přešla přes místnost, objala ho kolem ramen a přitiskla obličej na jeho hrudník.

„Leno...“

Políbila ho. Rukama mu přejela po tváři a dotkla se jeho krku. Jared nejprve odolával, ale bylo mu šestadvacet a poslední týden spal na pohovce v obývacím pokoji. Netrvalo dlouho a zareagoval. Mozolnatýma rukama přejel Leně po nahých zádech, přitiskl ji k sobě pevněji a opětoval její polibek.

Pak sebou prudce trhl dozadu.

Leně do úst vstříkla krev.

Za chvíličku zaslechla výstřel a Jared se jí zhroutil do náruče.

Byl příliš těžký. Lena se zapotácela, upadla na zem a strhla ho s sebou. Ležel na ní a celou vahou ji tiskl k podlaze, takže se nemohla pohnout. Pokusila se ho odstrčit, ale ozval se další výstřel. Jaredovým tělem projela křeč. Trochu se nadzvedl a pak znovu dopadl na Lenu.

Zaslechla kvílivé lkaní. Vycházelo z jejích vlastních úst. Vyškrábala se zpod Jareda a popadla ho za triko, aby ho odtáhla mimo palbu. Podařilo se jí trochu s ním pohnout, ale opasek s nářadím se mu zachytil za koberec.

„Ne, to ne,“ zajíkla se Lena a pak si rukama zakryla ústa, aby ji nebylo slyšet. Přitiskla se zády ke zdi a snažila se potlačit nával hysterie. Vodka a prášky začaly účinkovat. V krku ji pálily zvratky a nejradši by se rozkřičela. Potřebovala si zařvat.

Jenomže to nešlo.

Jared se nehýbal a Leně v uších stále zněla rána z brokovnice. Broky se rozlétly a pronikly Jaredovi do zad a do hlavy. Zaslá žlutá barva na jeho triku se zbarvila jasně červenými kruhy. Při pádu si do boku vrazil šroubovák, který měl na opasku, a pod tělem se mu tvořila kaluž krve. Lena se dotkla jeho nohy a nahmatala štíhlý lýtkový sval.

„Jarede?“ zašeptala. „Jarede?“

Měl zavřené oči a mezi rty se mu dělaly krvavé bublinky. Ruce se mu chvěly. Lena viděla, že má na prsteníku světlý proužek od snubního prstenu, i když jí slíbil, že ho bude sundávat.

Sáhla po jeho ruce, ale pak se stáhla.

Zaslechla kroky.

Střelec šel chodbou. Pomalu a metodicky. Na nohou měl těžké boty. Slyšela, jak jeho kroky duní na prkenné podlaze – nejprve dřevěný podpatek a pak měkkí špička.

Jeden krok.

Druhý.

Ticho.

Střelec prudce odhrnul sprchový závěs v koupelně, do níž se vcházelo z chodby.

Lena se rychle rozhlédla po ložnici. Pistole měli zamčené v seifu a její mobil ležel na opačném konci místnosti. Pevnou linku neměli. Na okno bylo zvenku příliš dobře vidět. Koupelna představovala smrtící past.

Kde má Jared mobil?

Rukou mu přešla nahoru po noze a prohledala mu kapsy. Všechny byly úplně prázdné.

Na chodbě se znovu ozvaly kroky, jejichž zvuk připomínal praskání větví.

A pak – nic.

Střelec se zastavil u dveří prvního pokoje. Našel tam dva psací stoly a krabice se spisy ze starých případů. Jared vždycky nechával otevřený šatník. Střelec do něj z chodby viděl.

Odkášlal si a plivl na zem.

Chtěl, aby Lena věděla, že přichází.

Přitiskla se zády ke stěně a přinutila se vstát. Nehodlala zemřít vsedě. Chtěla stát a bojovat o svůj a manželův život.

Kroky se opět zastavily. Střelec zkoumal další pokoj. Místnost s jasně žlutými stěnami. Dveře šatníku ležely na dvou kozách, aby na ně Jared mohl namalovat balónky. Z chodby bylo vidět tenké čáry tužkou, jíž si je předkreslil. Také odtud bylo vidět přímo do prázdného šatníku.

Střelec pokračoval po chodbě.

Lena natáhla roztrřesenou ruku k Jaredovi. Kladiivo na opasku měl napůl vytažené z kovového úchyty. Lena ho z něj vystrčila úplně a sevřela v ruce topůrko. Připadalo jí teplé, ba skoro horké na dotek.

Jared zamrkal a otevřel oči. Sledoval, jak Lena vstala a znovu se zády přitiskla ke zdi. Měl skelný pohled a cítil prudkou bolest. Lena ji vnímala také. Jared pohnul rty, ale Lena si položila prst na ústa na znamení, že má zůstat zticha a předstírat, že je mrtvý, aby na něho útočník znovu nevystřelil.

Kroky se zastavily kousek ode dveří ložnice. Možná metr a půl. Do místnosti nejprve dopadl mužův stín a Jaredovo tělo se z poloviny ocitlo ve tmě.

Lena otočila kladivo, takže jí jeho špička mířila od těla. Zaleschla cvaknutí opakovací pušky, které na ni dokonale zaúčinkovalo. Musela přitisknout kolena k sobě, aby neupadla na zem.

Střelec se zastavil. Jeho stín se trochu zachvěl, ale k ložnici se nepřiblížil.

Lena strnula a počítala sekundy. Jedna, dvě, tři. Muž nevstoupil do místnosti. Zůstával stát na chodbě.

Pokusila se uvažovat jako on a přijít na to, co se mu honí hlavou. Dva policajti. Žádný nepoužil zbraň. Jeden leží na podlaze. Druhý se ani nepohnul, nevystřelil, nevykřikl ani nevyskočil z okna, aby zaútočil.

Lena v nastalém tichu špicovala uši. Oba vyčkávali.

Střelec konečně udělal krátký, opatrný krok vpřed a po něm ještě jeden. Lena spatřila ústí hlavně pušky. Byla čerstvě, hrubě upilovaná. Nastalo ticho, v němž se střelec otočil na stranu. Lena uviděla potetovanou ruku, která podpírala hlaveň. Mezi palcem a ukazovákem se skvěla černá lebka se zkříženými hnáty.

Poslední opatrný krok.

Lena oběma rukama sevřela kladivo a udeřila jím muže do obličeje.

Hrot kladiva se mu zasekl do očního důlku. Když se mu ostrá ocel zavrtala do lebky, ozvalo se křupnutí kosti. Z pušky vyšla rána a náboj proděravěl stěnu. Lena se pokusila vytáhnout kladivo z rány, aby mohla zasadit další úder, ale hrot se v lebce zaklesl. Muž se zapotácel a snažil se zachytit dveří. Prsty sevřel Lenino zápěstí. Z oka mu prýštila krev, stékala mu do úst a po krku.

Tehdy Lena zpozorovala druhého muže. Běžel chodbou s pětiranným revolverem Smith&Wesson v ruce. Lena trhla kladivem a přitáhla si střelce před sebe jako štít. Ozvaly se tři rychlé výstřely a všechny zasáhly zraněného muže. Lena ho od sebe prudce odstrčila, takže dopadl na druhého útočníka. Oba muži zavrávali a revolver přeletěl přes podlahu.

Lena popadla pušku. Stiskla spoušť, ale nábojnice byla uvnitř vzpříčená. Pokusila se pohnout závěrem a vyprázdnit komoru, zatímco druhý muž pomalu vstal. Vrhel se po ní, ale stačil jenom prsty zavadit o hlaveň zbraně. Dopadl na jedno koleno.

Jared ho chytil za kotník a pevně ho držel, až se mu námahou třásla ruka. Muž se zaklonil, rozmáchl se pěsti a chystal se ho uhodit do spánku.

Lena si rychle přehodila pušku v ruce, popadla ji za hlaveň a pažbou udeřila muže do hlavy. Praskla mu čelist, z úst mu vystříkla krev a vyletěly zuby. Dopadl na zem.

„Jarede!“ vykřikla Lena a klekla si vedle manžela. „Jarede!“

Zasténal. Z úst mu kapala krev. Zvedl k ní prázdné, nevidoucí oči.

„Už je dobře,“ chlácholila ho. „Už je dobře.“

Zakašlal. Zachvěl se a pak se celý prudce roztrásl.

„Jarede!“ vykřikla znovu Lena. „Jarede!“ Do očí jí vstoupily slzy, takže viděla rozmazaně. Vzala jeho hlavu do dlaní. „Podívej se na mě,“ zaprosila. „Jenom se na mě podívej.“

Koutkem oka zahlédla pohyb. Druhý muž se blížil k posteli a pokoušel se dosáhnout na revolver. Tělo měl zpola ochrnuté a v pohybu si pomáhal jednou rukou. Připomínal přizabitého švába, za nímž se táhne krvavá stopa.

Leně se zastavilo srdce v hrudi. Něco se stalo, najednou tu byl jiný vzduch. Svět se přestal točit.

Podívala se na manžela.

Jared úplně znehybněl a z očí mu zbyly uzounké škvírky. Dotkla se jeho tváře, jeho úst. Ruka se jí třásla tak, že mu konečky prstů zabubnovala na kůži.

Sibyl. Jeffrey. Dítě.

Jejich dítě.

Lena vstala.

Pohybovala se jako stroj. První muž měl v obličejí stále zaseknuté kladivo. Lena zapřela nohu o jeho čelo, oběma rukama sevřela topůrko a vprostila nástroj z rány.

Šváb se dál sunul k posteli a stále víc se k ní přibližoval. Lena si dala na čas, dokud se nedostal až téměř ke zbrani. Pak mu

klekla na záda a ucítila, jak mu pod její vahou praskají žebra. Z úst mu vypadly vyražené zuby.

Lena zvedla kladivo nad hlavu a udeřila muže do páteře, až to ruplo. Zařval, rozhodil ruce a celý sebou škulbl. Lena se nevzdávala a soustředěně pokračovala. Byla celá napjatá zuřivostí. Zvedla kladivo vysoko nad hlavu a namířila na jeho zátylek, když vtom se najednou všechno zastavilo.

Kladivo se ani nepohnulo. Zůstalo viset ve vzduchu.

Lena se ohlédla a spatřila třetího muže. Byl vysoký, štíhlý a měl silné ruce, které Leně zabránily v uštědření smrtící rány.

Byla natolik šokovaná, že nedokázala zareagovat. Toho muže znala. Velmi dobře věděla, kdo to je.

Byl oblečený jako motorkář. Na hlavě měl šátek a od koženého opasku mu visel řetěz. Přitiskl si prst na ústa, stejně jako to ona před chvílí udělala Jaredovi. V očích mu četla varování a upřímný strach.

Lena se pozvolna probrala. Nejprve zase začala slyšet – vnímala svůj vlastní namáhavý, sípavý dech. Potom ucítila bolest, která jí vystřelovala z napjatých svalů a kterou cítila na dlaních spálených od horké hlavně pušky. Do nosu jí zavanul štiplavý zápach smrti. Pod ním zachytila vůni silnice, povědomý odér výfukového plynu, oleje a potu, jež s sebou každý večer přinášel domů Jared.

Jared.

Triko měl na zádech nasáklé krví. Lepilo se mu na kůži. Zasklé žluté skvrny zčernaly a dostaly stejnou barvu jako jeho vlasy. Ztmavly krví.

Lena úplně ochabla. Přešla jí chuť bojovat. Svěsila ruku s kladivem a nechala nástroj dopadnout na zem.

Vzduch prořalo kvílení sirén. Dvou, tří, víc, než dokázala napočítat.

Odněkud zvenku zavolal chraplavý hlas: „Kde jsi, vole?“

Sirény zněly hlasitěji. Přibližovaly se.

Will Trent se na Lenu naposledy podíval a vyšel z místnosti.